

Arrest

nr. 95 473 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, en X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die eveneens verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater), van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlagen 38) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij en haar twee kleinkinderen, die volgens hun verklaringen op 28 mei 2011 het Rijk binnenkwamen, dienden op 4 november 2011 een asielaanvraag in. Zij verklaarden voorheen in Polen te hebben verbleven.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 3 april 2012 de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van eerste verzoekende partij en haar kleinkinderen.

1.3. De Poolse autoriteiten deelden op 6 april 2012 mee de terugnameverzoeken in te willigen.

1.4. Tweede verzoekende partij werd op 9 juli 2012 aangesteld als voogd voor de twee kleinkinderen van eerste verzoekende partij, Z. M. en E. M.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 augustus 2012, in antwoord op de asielaanvragen van Z. M. en E. M. de beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) en de beslissingen tot afgifte van bevelen tot terugbrenging aan tweede verzoekende partij (bijlagen 38). Hij nam op 10 september 2012 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in antwoord op de asielaanvraag van eerste verzoekende partij.

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die op 31 augustus 2012 aan de voogd van juffrouw Z. M. werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M. Z.] [...] van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 28.05.2011 is toegekomen in België. Op 04.11.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten [...]. Aangezien betrokkene volgens de bij haar asielaanvraag van 04.11.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd zij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 04.11.2011 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen en de DVZ werd hier op 04.11.2011 per fax van op de hoogte gebracht. Op 24.02.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen samen met haar grootmoeder [M. R.] [...]. Betrokkene verklaarde dat ze in 2008 per bus vanuit Tsjetsjenië via Brest naar Polen reisde met haar grootmoeder die in Polen asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze eerst een achttal maanden in het opvangcentrum van Denbak verbleef en vervolgens ongeveer drie jaar in Warschau verbleef. Betrokkene stelt dat de asielaanvraag van haar grootmoeder werd afgewezen. Wanneer dit was stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde verder dat ze op in november 2011 vanuit Polen met een onbekend vervoersmiddel naar België reisde waar ze op 04.11.2011 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van de verklaringen van betrokkene dat ze samen met haar grootmoeder reisde en dat ze samen met haar grootmoeder [M. R.] [...] asiel aanvroeg in Polen, werd op 03.04.2012 met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, een terugnameverzoek op basis van art.

16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.04.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene's grootmoeder [M. R.] [...] en betrokkene's eveneens minderjarige zus [M. E.] [...] op basis van art. 16.1.e van de [...] Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat een broer van haar grootmoeder in België zou verblijven en dat een nicht van haar grootmoeder eveneens in België zou verblijven (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in Europa dat twee broers van haar grootmoeder in Europa zouden verblijven waarvan één in Oostenrijk en de andere op een niet gekende locatie (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze aangehaalde familieleden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene als dusdanig geen deel uitmaakt van het gezin van deze broer van haar grootmoeder of nicht van haar grootmoeder die in België zouden verblijven zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde temeer daar er voor betrokkene's grootmoeder [M. R.] [...] met wie betrokkene gedurende haar volledige verblijf in Polen sinds 2008 of 2009 heeft samengewoond, eveneens een terugnameakkoord is met Polen dd. 06.04.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was om de broer van haar grootmoeder in België is (DVZ, vraag 19). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat de broer van haar grootmoeder in België aanwezig zou zijn, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat ze nachtmerries heeft (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medisch documenten aanwezig die deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat betrokkene nachtmerries zou hebben, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt

dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat toen haar grootmoeder haar op een dag van school kwam halen, er twee of drie mannen voor haar huis stonden die haar grootmoeder vroegen naar haar broer en dat haar grootmoeder gesteld zou hebben dat ze daar niets van wist. Betrokkene stelt dat de mannen gedreigd zouden hebben haar en haar zus iets aan te doen en dat ze vervolgens drie dagen bij een vriendin van haar grootmoeder verbleven hebben en dat vriend[en] van die vriendin hen naar België gebracht hebben (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient t[e] worden opgemerkt dat deze aangebrachte verklaringen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Indien betrokkene of haar grootmoeder zich bedreigd gevoeld zou hebben door deze mannen of hun uitspraken, dan dient betrokkene een beroep te doen op de bevoegde Poolse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij een beroep gedaan zou hebben op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangebrachte redenen waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren of dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de dertig (30) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging met betrekking tot juffrouw Z. M., dat op 31 augustus 2012 aan haar voogd werd betekend, bevat volgende motivering:

“Artikel 7, eerste lid, 1° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij het verzoek tot terugname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 31.08.2012 aan haar voogd, mijnheer [L. T. A.], werd betekend”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die op 31 augustus 2012 aan de voogd van juffrouw E. M. werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M. E.] [...] van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Betrokkene verklaarde dat zij op 28.05.2011 is toegekomen in België. Op 04.11.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten [...]. Aangezien betrokkene volgens de bij haar asielaanvraag van 04.11.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd zij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 04.11.2011 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen en de DVZ werd hier op 04.11.2011 per fax van op de hoogte gebracht. Op 24.02.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen in 2008 of 2009 samen met haar grootmoeder [M. R.] [...]. Betrokkene verklaarde dat ze in 2008 of 2009 per bus vanuit Tsjetsjenië via onbekende landen naar Polen reisde met haar grootmoeder die in Polen asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze drie jaar en vier maanden in Polen verbleef waarvan de laatste tijd in Warschau op het adres “Bonifacego 71” in een appartement. Betrokkene stelt dat ze geen idee heeft over de afloop van de asielaanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op een niet gekend moment met een onbekend vervoermiddel vanuit Polen naar België reisde waar ze op 04.11.2011 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van de verklaringen van betrokkene dat ze samen met haar grootmoeder reisde en dat ze samen met haar grootmoeder [M. R.] [...] asiel aanvroeg in Polen, werd op 03.04.2012 met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.04.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes grootmoeder [M. R.] [...] en betrokkenes eveneens minderjarige zus [M. Z.] [...] op basis van art. 16.1.e van de [...] Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat een broer van haar grootmoeder in België zou verblijven en dat een nicht van haar grootmoeder eveneens in België zou verblijven). Welke statuten ze zouden hebben, stelt betrokkene niet te weten (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in Europa dat twee broers van haar grootmoeder in Europa zouden verblijven waarvan één in Oostenrijk en de andere in Duitsland (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze aangehaalde familieleden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene als dusdanig geen deel uitmaakt van het gezin van deze broer van haar grootmoeder of niet van haar grootmoeder die in België zouden verblijven zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde temeer daar er voor betrokkenes grootmoeder [M. R.] [...] met wie betrokkene gedurende haar volledige verblijf in Polen sinds 2008 of 2009 heeft samengewoond, eveneens een terugnameakkoord is met Polen dd. 06.04.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was om de broer van haar grootmoeder had gezegd dat ze naar België moesten komen omdat het in België goed is. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat de broer van haar grootmoeder hen gezegd zou hebben dat ze naar België moesten komen omdat het in België goed is, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat ze soms rugpijn heeft (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medisch documenten aanwezig die deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat betrokkene soms rugpijn zou hebben, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Polen, een

inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat toen haar grootmoeder haar op een dag van school kwam halen ze op straat door een paar mannen werden tegengehouden en vroegen naar de broer van haar grootmoeder en dat haar grootmoeder gezegd zou hebben dat ze niets wist en dat de mannen vervolgens dreigden om haar en haar zus iets aan te doen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient t[e] worden opgemerkt dat deze aangebrachte verklaringen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Indien betrokkene of haar grootmoeder zich bedreigd gevoeld zou hebben door deze mannen of hun uitspraken, dan dient betrokkene een beroep [...] te doen op de bevoegde Poolse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij een beroep gedaan zou hebben op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangebrachte redenen waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren of dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de dertig (30) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de derde bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging met betrekking tot juffrouw E. M., dat op 31 augustus 2012 aan haar voogd werd betekend, bevat volgende motivering:

“Artikel 7, eerste lid, 1°wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aangezien zij het verzoek tot terugname inwilligden zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 31.08.2012 aan haar voogd, mijnheer [L. T. A.], werd betekend”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die eerste verzoekende partij op 10 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [M.R.] [...] van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

“Betrokkene verklaarde dat zij op 28.05.2011 is toegekomen in België. Op 04.11.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 04.11.2011 blijkt dat betrokkene meerdere keren asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 06.04.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze op 03.01.2008 vanuit Grozny per bus naar Moskou reisde. Daar zou ze zijn aangekomen rond 05.01.2008 en zou de dezelfde dag met de trein naar Brest in Wit-Rusland vertrokken zijn. Op 06.01.2008 zou ze daar zijn aangekomen en op 07.01.2008 vertrokken zijn met de trein naar Polen. In Polen zou betrokkene een eerste keer asiel hebben aangevraagd op 08.01.2008. Betrokkene verklaarde dat ze eerst zeven maanden in het opvangcentrum van Denbak verbleef en nadien op privé-adressen in Warschau. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvragen werden afgewezen, de laatste keer op 19.05.2011. Op 27.05.2011 zou betrokkene vervolgens Polen verlaten hebben met de auto van een Pools koppel en naar België gereisd zijn waar ze op 28.05.2011 samen met haar twee kleindochters [M. E.] [...] en [M. Z.] [...] op 04.11.2011 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 04.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd en de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel heeft aangevraagd werd op 03.04.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06.04.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. De Poolse autoriteiten willigden dezelfde dag eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkenes verklaarde kleindochters [M. Z.] [...] en [M. E.] op basis van art.16.1.e van de [...] Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in

een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar broer in België zou verblijven en dat een nicht van haar eveneens in België zou verblijven (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in Europa dat twee van haar broers in Europa zouden verblijven waarvan één in Oostenrijk en de andere in Duitsland (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot deze aangehaalde familieleden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en als dusdanig geen deel uitmaakt van het gezin van deze broer of nicht die in België zouden verblijven zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit was omdat haar broer in België is (DVZ, vraag 19). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen omdat haar broer in België is, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat ze diabetes, hartproblemen en rugproblemen heeft (DVZ, vraag 20). Op 27.10.2011 diende betrokkene per aangetekend schrijven voor zichzelf een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Inzake deze aanvraag [werd] door het bevoegde bureau binnen de DVZ een beslissing genomen waarin gesteld wordt dat deze aanvraag onontvankelijk is. De beslissing stelt dat op basis van [...] artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk en dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gevraagd of er eventueel redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Polen, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat haar broer in Polen zou zijn opgespoord door zijn belagers en dat hij in 2009 naar België vertrok. Betrokkene verklaarde dat deze belagers nadien te weten kwamen dat betrokkene in Polen was en dat ze op 25.05.2011 haar op straat aanspraken en bedreigden en dat ze drie dagen later uit Polen vertrok naar België. Met betrekking tot deze aangehaalde redenen waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde reden geen verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten en derhalve niet als gerechtvaardigd beschouwd kan worden om zich te verzetten

tegen een overdracht. Met betrekking tot deze aangehaalde reden dient verder te worden opgemerkt dat indien betrokkene in Polen bedreigd zou zijn door mensen die op zoek waren naar haar broer of zich hierdoor bedreigd zou hebben gevoeld, dat betrokkene dan dient een beroep te doen op de bevoegde Poolse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde autoriteiten. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij een beroep gedaan zou hebben op de bevoegde Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De door betrokkene aangebrachte redenen waarom ze zich zou verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen, kunnen dan ook, zoals hogerop reeds aangehaald, niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren of dat een terugkeer naar Polen een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De eerste, tweede, derde en vierde bestreden beslissing werden tweede verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 augustus 2012. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Tweede verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 1 september 2012 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot nietigverklaring werd evenwel slechts op 10 oktober 2012 aangetekend verzonden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de laatste nuttige dag maandag 1 oktober 2012 was. Het beroep gericht tegen de eerste, tweede, derde en vierde bestreden beslissing werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van tweede verzoekende partij geen verantwoording te kunnen geven voor het laattijdig indienen van het beroep.

Het beroep is dan ook onontvankelijk *ratione tempore* in de mate dat het gericht is tegen de eerste, tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

3.2.1. Met betrekking tot de vijfde bestreden beslissing moet worden opgemerkt dat verwerende partij opwerpt dat het door verzoekende partijen ingestelde beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan een actueel belang.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Artikel 39/56 lid 1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt dat “de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang”.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. RvS 10.06.1997, nr. 66.657bis; RvS 10.06.1997, nr. 66.659).

Het belang dient bovendien niet enkel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak (RvV 06.01.2012, nr. 72 796 van 6 januari 2012; RvV 18.10.2010, nr. 49 692 van 18 oktober 2010).

De Poolse autoriteiten hebben het terugnameverzoek aanvaard op 06.04.2012. Artikel 20.1.d van de Verordening (EG) nr. 343/2003 bepaalt dat de overdracht dient te gebeuren binnen de zes maanden na de aanvaarding van het terugnameverzoek, doch de termijn is in casu inmiddels verstreken, zodat België verantwoordelijk is voor verzoekers hun asielaanvraag.

De verwerende partij ziet dan ook niet in welk belang verzoekers nog hebben bij het door hen ingediende annulatie- en schorsingsberoep, nu hun asielaanvraag in België zal worden behandeld.

Verzoekers maken op geen enkele wijze aannemelijk dat zij nog over enig belang zouden beschikken bij hun verzoek tot nietigverklaring en vordering tot schorsing.

Verzoekers geven overigens zelf in hun verzoekschrift aan dat zij op de hoogte zijn van het feit dat de Belgische overheden bevoegd zijn om hun asielaanvraag te behandelen.

De vordering dient dan ook om die reden onontvankelijk te worden verklaard.”

3.2.2. Het staat niet ter discussie dat de Poolse autoriteiten op 6 april 2012 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekende partij en het terugnameverzoek van verwerende partij inwilligden.

In casu dient derhalve rekening te worden gehouden met de bepalingen van de artikel 20.1.d van de verordening 343/2003/EG dat luidt als volgt:

“d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Artikel 20.2 van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat eerste verzoekende partij een beroep met een schorsende werking instelde, dat zij gedetineerd werd of dat zij onderdook. Verwerende partij werpt dit ook niet op en erkent daarentegen expliciet heden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekende partij.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden sedert 6 april 2012 de rechtstoestand van eerste verzoekende partij gewijzigd is, aangezien de Poolse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische autoriteiten en eerste verzoekende partij gedurende de behandeling van haar asielaanvraag in België kan verblijven.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van eerste verzoekende partij erop dat de vijfde bestreden beslissing niet werd ingetrokken. Uit deze toelichting kan evenwel niet worden afgeleid dat de vernietiging van voormelde beslissing eerste verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij deze vernietiging.

Eerste verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij nog een belang heeft bij de vernietiging van de vijfde bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de vijfde bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK